

er rigtigt, naar der er en Lejlighed til at tale om dette, at henlede Administrationens Opmærksomhed paa de Mangler, der er, og de Klager, som fremkommer, og som jeg ikke tør sige er helt uberetigede, for at bruge et mildt Udtryk.

Sluttelig skal jeg sige, at det synes mig noget tvivlsomt, om man skal nøjes med at vedtage en Lov om Ændringer i Statsbanernes Takster gældende til den 31. Marts 1920, altsaa kun for 5 Fjerdingaar. Det kræver jo et ret stort Apparat at gennemføre en ny Statsbanetakstlov. Alene det, at man foretog en procentvis Forhøjelse, krævede noget Arbejde, men det slap man forholdsvis lettere over — og det var godt og rigtigt, at man slap lettere over det — ved fra den Tid, hvor Forhøjelserne indtraadte, at sælge de gamle Billetter til en højere Pris, end der var trykt paa dem, og saa paatrykke en Meddelelse om, at Prisen var forhøjet. Efterhaanden har man jo faaet de nye Billetter trykt, og jeg tør maaske gaa ud fra, at der ikke er trykt noget større Oplag, saa at ikke alt for mange skal kasseres, naar der nu skal foretages en ny Beregning, thi denne Gang vil det jo ikke kunne gaa an — og det er ogsaa derfor, vi har faaet Lovforslaget før den ordinære Samlings Begyndelse — at nøjes med at trykke Forhøjelsen paa, for det er ikke en Forhøjelse som den tidligere, som Publikum kunde kontrolere. Det vil denne Gang være nødvendigt, naar Statsbanetaksternes Forhøjelse skal træde i Kraft, at have de nye Billetter trykt, saa det virkelig kan ses, at den Betaling, der erlægges, er i Overensstemmelse med den af Rigsdagen vedtagne. Det kræver altsaa et ikke ringe Arbejde, baade Beregningsarbejde og Trykningsarbejde, at faa samtlige nye Billetter færdige. Der skal ogsaa foretages en Indregning med Udlandet paa sædvanlig Maade, og ogsaa det kræver baade Tid og et ret betydeligt Arbejde. Selvfølgelig skal dette Arbejde gøres og vil jo blive gjort, ligesom Arbejde altid af Administrationen bliver udført paa den Maade og til de Tider, det af Lovgivningsmagten bliver forlangt; men det, jeg vil gøre opmærksom paa, er, om man skal forlange dette store Arbejde udført og skal paatage sig de dermed forbundne Omkostninger for saa kort et Tidsrum som 5 Fjerdingaar. Der er dog vel ingen, der tænker sig Muligheden af, at vi, naar disse 5 Fjerdingaar er til Ende, straks skulde kunne falde tilbage paa de i 1911 fastsatte Statsbanetakster. Det vil man

ikke kunne alene af Hensyn til, at det vilde give et forfærdeligt Underskud for Statsbanerne, men man vil ganske sikkert heller ikke kunne det, fordi de Forandringer, der er foretagne, ikke alene gaar ud paa at forhøje Billetpriserne for Personbefordring med et vist Antal Øre og for Gods lige saa, men der er ogsaa saadanne Forandringer som — og det gaar jeg ud fra, man vil bifalde ogsaa fra Rigsdagens Side —, at 2den Klasses Personbilletter skal koste det dobbelte af 3die Klasses. Det vilde man komme bort fra, hvis man uden videre faldt tilbage paa Bestemmelserne i Takstloven af 1911. Der er ligeledes de Ændringer, som finder Sted med Hensyn til Beregningen af Godsfragten sammenlignet med de i Loven af 1911 fastsatte Regler. Jeg tror altsaa ikke, der er nogen, der tænker sig den Mulighed, at vi skulde komme tilbage til Loven af 1911, hvad enten Tiderne maatte blive saadanne, at man gaar ned med Fragten eller ikke — jeg tror nu, at Udsigten til at komme ned med Statsbanetaksterne er saa overordentlig ringe, at der ikke løbes nogen Risiko ved at lade Loven gælde noget længere, og jeg er tilbøjelig til at tro, at man endogsaa kunde gaa saa vidt, at man ikke satte en bestemt Tidsgrænse for Lovens Varighed, men lod det være en fortløbende Lov, men med en Revisionsbestemmelse, saaledes at der blev en Lejlighed for Rigsdagen til at se paa, om man skulde fortsætte, eller hvilke Ændringer der skulde foretages.

Jeg nævner ogsaa dette Spørgsmaal, men gaar ud fra, at det saavel som de mange Enkeltheder, der selvfølgelig bør overvejes, kan blive Genstand for en nærmere Forhandling i et Udvalg. Det er jo af den Slags Spørgsmaal, der kun kan løses paa en tilfredsstillende Maade ved Forhandling og, jeg vil ogsaa gerne føje til, i Overensstemmelse med Administrationen. Det er et saa indviklet Omraade, at det ikke er muligt for Rigsdagen uden den Vejledning, Administrationen giver, at naa til et virkelig tilfredsstillende Resultat. Men selv om jeg altsaa for det første og navnlig maa understrege, at Vænstre maa kræve en større Forøgelse af Indtægten af Fragten end den, der er foreslaaet her, og at der ogsaa paa andre Omraader kan være et og andet, som vi gerne vil have Lejlighed til at se paa og maaske søge ændret, haaber jeg alligevel, det skal kunne naas at gennemføre Lovforslaget uden at sinke den endelige Nyordning, som vi netop ogsaa ligesom